

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/313/2021
Identifikačné číslo spisu:	3819202292
Dátum vydania rozhodnutia:	25.05.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:3819202292.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne E. M., H., D. P. XXXXX/X, zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Jaškom, Prievidza, Falešníka 10, proti žalovaným 1/ W. M., F. S., Z. XX/XX, a 2/ W. M., F. S., Z. XX/XX, zastúpeným advokátom JUDr. Zdenkom Laštíkom, Bánovce nad Bebravou, Jesenského 70/2, o vrátenie daru a vydanie bezdôvodného obohatenia, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 29. decembra 2020 sp. zn. 27Co/13/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný 1/ a žalovaná 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 29. októbra 2019 č. k. 11C/14/2019-136 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala vrátenia daru - bytu č. X, nachádzajúceho sa na X. poschodí, vchodu č. X, bytového domu súp. č. XXXXX, zapísaného na LV č. XXXX pre k. ú. H. a vydania bezdôvodného obohatenia v sume 3 254,65 eura. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalovaným 1/ a 2/ (ďalej spolu aj ako „žalovaní“) priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 29. decembra 2020 sp. zn. 27Co/13/2020 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom a vec správne skutkovo i právne posúdil.

2.1. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobkyne ohľadom hodnovernosti dôkazu predložených listín obsahujúcich prepis správ z komunikácie v aplikácii Messenger odvolací súd uviedol, že žalobkyňa v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie nenamietala hodnovernosť ani autenticitu tohto dôkazu, ani neposkytla skutkové tvrdenia, z ktorých by mohol súd takýto nedostatok vyvodiť, urobila

tak až v odvolacom konaní. K námietke nezákonnosti tohto listinného dôkazu odvolací súd konštatoval, že žalobkyňa si bola vedomá, že sa jedná o písomne zachytené prejavy jej vôle, čím žalovaná 2/ predmetný dôkaz získala zákonne. Rovnako sa nestotožnil ani s námietkou žalobkyne o neprípustnosti tohto dôkazu, nakoľko mal za to, že žalovaná 2/ má právo na sprístupnenie komunikácie so žalobkyňou, pričom súhlas žalobkyne s takýmto sprístupnením nepotrebovala, keď túto prepísanú komunikáciu použila na úradné účely na základe zákona. K námietke nesprávneho právneho posúdenia nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia odvolací súd vo svojom odôvodnení konštatoval, že v prípade, ak žalobkyňa uhradila náklady za služby spojené s užívaním bytu, plnila si tak len svoju povinnosť, čím nemohlo na strane žalovaných prísť k bezdôvodnému obohateniu. K ostatným námietkam žalobkyne odvolací súd uviedol, že tieto sa týkali len hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie, a z dôvodu zbytočného opakovania tých istých skutočností a ich hodnotenia poukazuje na správne odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaným priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodila z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Žalobkyňa v úvode svojho dovolania požiadala o odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP bez bližšej špecifikácie dôvodov. Následne vo svojom dovolaní zopakovala, čo bolo obsahom rozsudku ako súdu prvej inštancie tak odvolacieho súdu, a zopakovala svoju argumentáciu predostretú počas celého konania. V závere svojho dovolania žalobkyňa vymedzila otázku v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, „či v prípade, ak darca v zmysle ust. § 630 OZ vyzve jednostranným právny úkonom obdarovaného na vrátenie daru, ten následne akceptuje požiadavku darcu a časť darovaných vecí vráti, či je obdarovaný na základe požiadavky darcu vrátiť dar povinný vrátiť všetky darované veci, alebo je to na jeho rozhodnutí, že vráti len časť vecí a zvyšok si musí darca uplatňovať v súdnom konaní.“

4. Žalovaní vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhli, aby dovolací súd dovolanie v zmysle ustanovenia § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné uznesením odmietol. K požiadavke žalobkyne na odklad vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu žalovaní uviedli, že nie sú splnené podmienky na odklad vykonateľnosti rozhodnutia, nakoľko žalobkyňa vo svojom dovolaní neuviedla žiadny dôvod, pre ktorý navrhuje vykonateľnosť odložiť. Následne zopakovali svoju doterajšiu argumentáciu a namietali, že vrátenie časti vecí v záujme obnovenia dobrých vzťahov nie je možné považovať za akceptáciu právneho stavu, že žalobkyni vznikol podľa § 630 OZ nárok na vrátenie daru. Rovnako žalovaní poukázali na to, že otázka položená žalobkyňou nie je otázkou právnou, od ktorej by rozhodnutie súdov nižšej inštancie záviselo. Rozhodujúcim bolo podľa žalovaných, či správanie žalovaných voči žalobkyni vykazovalo znaky hrubého porušovania dobrých mravov.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Žalobkyňa v rámci podaného dovolania bez ďalšieho požiadala, aby najvyšší súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Najvyšší súd nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP; v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie (toto sa vydáva iba v prípade vyhovievania návrhu, pozn.).

7. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo

od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na interpretácii procesných ustanovení). Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). V prípade absencie vymedzenia právnej otázky preto nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd.

11. Nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Toto ustanovenie dopadá len na takú právnú otázku, ktorú: a/ odvolací súd riešil [neponechal ju nepovšimnutou a pri svojich právnych úvahách nedotknutou, ale ju riadne nastolil, vysvetlil jej podstatu, vyjadril vo vzťahu k nej svoje právne úvahy (prípadne možnosti odlišných prístupov k jej riešeniu) a vysvetlil jej riešenie a tiež dôvody, so zreteľom na ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie], a b/ (zároveň) dovolací súd ešte neriešil.

12. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a ňou zadanou právnu otázku, „či v prípade, ak darca v zmysle ust. § 630 OZ vyzve jednostranným právnym úkonom obdarovaného na vrátenie daru, ten následne akceptuje požiadavku darcu a časť darovaných vecí vráti, či je obdarovaný na základe požiadavky darcu vrátiť dar povinný vrátiť všetky darované veci, alebo je to na jeho rozhodnutí, že vráti len časť vecí a zvyšok si musí darca uplatňovať v súdnom konaní." Konanie vedené pred súdmi nižšej inštancie bolo konaním o vrátenie daru - bytu č. X, nachádzajúceho sa na X. poschodí, vchodu č. X, bytového domu súp. č. XXXXX, zapísaného na LV č. XXXX pre k. ú. H. a vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 3 254,65 eura. Nižšie súdy teda nezaložili svoje rozhodnutie na riešení otázky, či je vrátenie časti huteľných vecí akceptáciou prejavu vôle žalobkyne, resp. predmetná polemika ani nebola predmetom konania. Predmetom konania bolo vyriešenie zásadnej otázky, a to preukázania rozporu konania žalovaných s dobrými mravmi v zmysle § 630 OZ a preukázania bezdôvodného obohatenia v zmysle § 151n ods. 3 OZ. Rozhodujúce skutkové zistenia ako súdu prvej inštancie tak dovolacieho súdu boli pre dovolací súd záväzné (§ 442 CSP). V neposlednom rade najvyšší súd dodáva, že odvolací súd ani nemohol založiť svoje rozhodnutie na žalobkyňou v dovolaní predloženej otázke (bod 3 in fine), nakoľko žalobkyňa v podanom odvolaní voči rozsudku súdu prvej inštancie uvedenú otázku odvolaciemu súdu nepredložila (princíp subsidiarity), uvedenú problematiku žalobkyňa spomenula len okrajovo v necelej vete vyjadrujúc len svoj názor. Vzhľadom na to, že dovolateľka nevymedzila právnú otázku, na ktorej odvolací súd založil svoje rozhodnutie, dospel najvyšší súd k záveru, že žalobkyňou podaná dovolacia námietka nesprávneho právneho posúdenia veci nemohla založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

13. Vzhľadom na vyššie uvedené preto najvyšší súd dovolanie žalobkyne ako procesne neprípustné odmietol v zmysle § 477 písm. f/ CSP.

14. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.